

IZ NOVEJŠE RUSKE POEZIJE

DVAJSETA LETA

Leonid Martinov

Pomnim
dvajseta leta —
njih telefonske ročice,
njih telegrafske kratice
in bodljikave žice.

Pomnim
nepremična dvigala
v nezakurjenih stavbah,
bledost črk, ki je žgala
v ognjeno živahnih izdajah.

Spomnim
se slednjega lista,
pomnim še tiste lepake,
pomnim še jutra čista,
pomnim večerne oblake.

Spomnim
se v vrstah čakanja,
konstruktivnih odrov novosti,
motnih vodà valovanja,
tovarišev vplivnih modrosti.

Spomnim stopnišč se lesenih,
junakov v bleščočih se šlemih,
pomnim še filme, ki nemi
bilí so, a ne čisto nemi.

Pomnim
stopnice, vsevdilj škripajoče,
spomnim elektrike tlenja,
pomnim burno usodo
našega pokolenja.

Leonid Martinov

Nekaj
je novega v svetu.
Človeštvu se hoče pesmi.
O liri mislijo ljudje, o poetu.
Svet brez pesmi bi bil
nezanimiv.

Veter,
veje,
vlažnost pomladi
in črna, kot stari papirus,
množica lanskih trav.
Ljudje bi pesmi radi.
Imajo prav.

In zdaj hodim
po svetu.
Rad bi odkril to liro,
ali kot ji reko še zmerom
instrument za ljubeči
dotik prstov, v navdihu drhtečih.
Šum, podoben valovanju morja...
Pesmi se hoče ljudem sveta.

Tu so te strune resnice,
najsi bakrene, železne magari,
tanjše niso, kakor je treba,
ne debelejše od telefonske žice.
Prosijo me:

»O, daj, udari!«

A vendar še nisem nanje udaril —
daljno bučanje zaznavam,
kot da v dalji nekje neprestano,
za trepetajočo membrano
suženj se goli vzravnavava;
gobavec čudežno zdravi;
po nedolžnem obsojeni vstaja,
rad bi predstavil se, a kaj se dogaja,
le »To sem jaz, to sem jaz!« pravi.

Na drevju se listi razcvetajo,
iz ščetin čopiči spletajo,
platno na dvoje razkraja
in izginjajo sleherne plesni.
Delo mojstra poraja.
Človeštvu se hoče pesmi.

VODA

Leonid Martinov

Vodi
se je zahotelo
liti.

Bilâ
je čista tako,
da ni mogoče biló
je ne piti
ne z njo se umiti.

A to ni bilo ravno brez vzroka.

Manjkala
ji je vrbe roka,
odjuga
in tri razcvetênih tuga.

Manjkalo
ji je vodnih šib,
halog
in od insektov debelih rib.

Manjkalo
ji je vrenja, kipenja,
da bi tekla koder si hodi.
Manjkalo je, preprosto, življenja —
tej
čisti,
destilirani
vodi!

KONJI V OCEANU

Boris Slucki

Konj zna plavati, a vendar plava
bolj tako; na daleč prav slabo.

»Glorija« pomeni rusko »Slava«,
to zapomniti si ni težko.

Ladja, s tem imenom srečna, smelo
plula je premagat ocean,

v njej pa z dobrimi je gobci mlelo
tisoč konj, teptalo noč in dan.

Tisoč konj! Kar štiri tisoč podkev!
Sreče pa vseeno ni bilo.

Ko bilo je daleč v dalji kopno,
mina ladji je prebila dno.

V svoje čolne so ljudje skočili,
čreda konj se v plavanje spusti.

Kaj so reveži hoteli v sili,
če prostora zanje v čolnih ni?!

Plul je v morju otok rdečelasi,
rjav čez sinji ocean drsel.

Zdelo se je, da bo šlo počasi,
ocean se jim je reka zdel.

a potem biló ni reki kraja.
Zdajci pa, pri kraju že moči.

konjski trop zahrza, ugovarja,
da usoda v morju ga utopi.

Konji so tonili, rezgetali,
dokler zadnji šel ni pod vodó.

To je vse. A meni žal je, da so pali,
preden so zagledali zemljó.

IZGUBLJENI SIN

Boris Slucki

Od dela izčrpan,
od stisk negotov
sin izgubljeni se vrne domov,
nalahno potrka, stopi k dverém.
— Mar smem?
— Moj sin! Edini! Že grem
odpret. Poljubi, če hočeš, očeta,
pospravi, če hočeš, teleta!
Da vrnil si se, zares sem vesel.
Umiril bi se in z nami živel!
Sin usta si briše z gosto bradó,
mesa se najé,
napije vodé,
na čelu mu je kaplja potu zablestela:
pač vaje ni takega dela.
Kar mogel je, to je pospravil
in v spalnico se je odpravil.
Postelja, rjuhe, vse je čistó.
Zdaj — ni mu slabó.
A vstane
in palico prime
in, brez slovesa, izgine.

ULIC PUŠCOBNIH...

Leonid Haustov

Ulic puščobnih led.
Drznih mostov pogum.
Zdi se, da slišim spet
tvojih korakov šum.

Poslušam, se zadržim...
Si srečno, nisi, srce?
Breg tam in sfinge z njim
svoje skrivnosti taje.

Taja se nočna meglà,
stolp se nad Nevo blešči.
Cesta kot puščica
v rdeči razsvit drži.

Mesto, sen stihov mojih.
Mesto korakov tvojih.

Prevodi Toneta Pavčka

MORJE

Jevgenij Jevtuško

»Moskvà—Batum«
drvel je čez pogorje.
Že se v pogovor je prikradlo morje.
Že praktikanti mladi
so pustili
šahovnice
in karte
odložili.
Turisti,
nagneteni sred hodnika,
so čakali:
»Zdaj zdaj se zasvetlika!«
S tovariši,
da jih nestrpnost mine,
so prejšnjih let
obujali spomine.
A zame
je bilo le domišljija,
videl sem ga
samo v okvirih slik,
viselo je
po sobah, galerijah
in komaj da sem ga poznal
iz knjig.
In spet sosede mučil sem z vprašanji
in z roko segal k njihovim rokam: